

Luku 1. pako Oli synkkä , kylmä ja kostea ilta pienessä kaupungissa Amerikassa. Kaupungin kadut olivat kosteita ja autioita katulamppujen oranssissa valossa. Joistain kohdissa missä katulamppu ei palanut ,pystyi näkemään taivaalla kuun ja tähdet . Oli todella hiljaista hengityksenkin pystyi kuulemaan ,jos olisi ollut yksin . Mutta yksi katu ei ollut juuri tällä hetkellä hiljainen tai autio, nimittäin tällä samaisella kadulla kuluu juoksu askeleita ja hengityksen äänet. Kaksi mustiin viittoihin pukeutunutta hahmoa juoksi katuä pitkin , jotain tai jotakuta pakoon. Toinen hahmoista oli roteva , pitkä ja harteikas mies ja toinen oli pitkä laiha nainen , joka piti sylissään käärröä. Yhtäkkiä kuului kavioiden ääntä. Mies ja nainen kääntyivät kumpikin ympäri ja heidän kauhukseen heidän takan tuli valkoisiin pukeutunut hahmo valkoisen hevosen selässä. Mies ja nainen nopeuttivat juoksuaan . Yhtäkkiä nainen kaatui ja samalla pudotti pienen käärrön. Käärrö liikahti ja alkoi itkeä. Mies seisahtui ja juoksi naisen luokse ja auttoi naisen pystyyn ja antoi käärrön naiselle ja käski juosta. Ratsastaja lähestyi lähestymistään. Nainen otti lapsensa ja juoksi mutta mies jäi paikalleen. Miehen huppu oli laskeutunut ja paljasti komean nuorukaisen, jonka hiukset olivat mustat kuin hiili ja iho oli vaalea kuin lumi mutta miehen ihossa oli kauniit lohikäärmeitä muistuttavia mustia tatuointeja . Mutta kaunein miehessä oli hänen silmänsä, jotka olivat hopeiset kuin täysikuu ja, joista näki miehen oikean iän. Mies otti viittansa kätkeistä hopeisen miekan ja oli valmiina hyökkäämään ratsastajan kimppuun ,mutta ratsastaja nosti kätensä, jossa oli valkoinen hanska ylös. Hanska alkoi loistaa punaista hohtoa ja ratsastaja osoitti sillä edessään seisovaa miestä ja puristi kätensä nyrkkiin. Yhtäkkiä mies alkoi kouristella ja huutaa kovaan äänen mutta ,vaikka kadulla olisi ollut ,joku hän ei olisi kuullut eikä nähnyt mitään. Mies joka kouristeli maassa oli lopettanut, mutta hänen suustaan tuli verta pienenä norona eikä hän liikahtanutkaan. Hän oli kuolut . nainen jatkoi juoksemistaan ja kuuli kavioiden kopsetta asfaltia vasten. Hän tajusi , että hänen rakkaansa oli kuolut muutama kyynel tipahti asfaltiin . Nainen tajusi myös ,että hän oli jo lähellä määrän päättään. Orpokodin kohdalla hän laski käärrönsä ja lähti kävelemään kohti ratsastajaa samalla ,kun otti jousen ja nuolet viittansa laskoksista ja ampui ratsastajaa päin. Ratsastaja nosti kätensä taas mutta tällä kertaa käsi hohti myrkyn vihreästi ja pysäytti nuolen. Ratsastaja heilautti kättään ja sinkautti nuolen suoraan naisen sydäimestä läpi naisen kasvoilla oli muutama kyynel ennen, kuin kaatui. Ratsastaja nousi ylös satulastaan ja meni naisen luokse. Ratsastaja laski oman huppunsa . Ratsastaja muistutti miestä ,jonka oli tappanut ainoa ero oli vaan silmät jotka olivat mustat kuin pohjaton kuilu ja tatuoinnit ,jotka olivat valkoiset ruusuköynnöstä. Ratsastaja laski naisen hupun ja henkäisi surusta. Nainen oli hyvin kaunis hänen silmänsä olivat siniset kuin taivas ja hiukset olivat valkoiset kuin lumi iho oli ihanan kerman värinen huulet olivat vaalean punaiset kuin taivas, kun aurinko laski ja tatuoinnit olivat sinise kuin tämän silmät ja muistuttivat liljoja. Mies itki hiljaa surusta ja raivosta sillä hän oli rakastanut tätä naista nuorempana mutta vanhin veljeksistä oli vienyt tämän saman tempun oli tehnyt nuorin veli. Mies laski naisen maahan ja sulki tämän silmät ja sitten hän meni orpokodin eteen ,missä oli pieni käärrö. Mies avasi käärrö vähän ,että näkisi vähän. Käärrön sisällä oli peini tyttö lapsi. Tyttö oli ihan ilvetty äitinsä paitsi iho oli lumen valkea mutta se korosti tytön kauneutta, mutta kun tyttö avasi silmänsä miehen raivo nousi taas pintaansa. Tytön silmät olivat samanlaiset kuin isänsä. Mies otti viittansa kätkeistä punakahvaisen veitsen ,joka oli kuulunut nuoremmalle veljelleen ja isälleen. hän nosti sen ylös ja oli jo valmiina iskemään sen tyttö lapsen sydämen läpi, kun hän kuuli laukauksen. Hän nosti katseensa ja katsoi ihmeissään ympärilleen. Mies kohotti olkapäitään ja nosti tikarin ylös ja oli taas valmiina iskemään mutta kuului taas laukaus ja tällä kertaa se osui siihen käteen missä mies piti tikaria. Mies huusi tuskasta ja pudotti tikarin maahan. Tällä kertaa hän näki varjoissa hahmon naisen hahmon. Irvistäen hän katsoo kun nainen tulee miehen luokse nainen on

kaunein kenet mies on ikinä nähnyt. Naisen hiukset ovat tumman punaiset kuin ruusu samoin huulet silmät olivat vihreät kuin sammal iho oli valkea kuin paperi ja naisen tatuoinnit olivat mustia ruusuja ja ruusuköynnöstä naisen ruumin rakenne toi mieleen notkean kissan mutta kasvot toivat meileen viisaan ja viekkaan ketun. Naisella oli pyssy kädessä ja hän osoitti sillä miestä. Mies vain hymyili ja sanoi: "Tervehdys rakas Alice" "Tervehdys Sebastian", lausui nainen tuimana. "Oletpa pahalla päällä" Sebastianiksi kutsuttu mies sanoi. "Tietenkin ja oletko täällä tappaaksessi viattomia", Alice vastasi "En nyt ihan tulin tappamaan vaan veljeni joka oli pilannut rakkaani kuten myös tuon iljettävyyden jonka hän loi rakkaansa", Sebastian totesi ja meni takaisin pikkutytön luokse tikari nyt vasemmassa kädessä ja valmiina iskemään kuolettavan iskun kunnes tunsi hyvin voimakkaan potkun selässään. Kirouksien ja kyynelten saattamina hän katsoi kuinka Alice juoksi tytön luokse kosketti tätä otsaan Sebastian nousi ylös raivon saattamana. Kuningatar tai ei Alice ei selviä tästä taistelusta elävänä hän lausui muutaman sanan oudolla kielellä ja hänen vieressään istui lumen valkoinen susi , jolla oli otsassa musta pentagrammin kuva ja punaiset silmät , jotka kiiluivat. Kun Alice nosti katseensa lapsesta häneen iski kauhu, jota hän ei ikinä olisi uskonut odottavansa. Sebastian oli kutsunut susi demonin ja vieläpä kaikista demoneista vahvimman. " Oletko ihan hullu!! Sebastian lopeta!!", Alice kiljui mutta Sebastian vain kohotti sormen ja sanoi taas oudot sanat susi hyppäsi korkealle suoraan Alicen päälle ja raateli tätä. Sebastian sanoi taas outoja sanoja ja susi tuli pois Alicen luota. Sebastian meni Alicen luokse ja katsoi tätä. Alicen jaloissa ja käsivarsissa oli pitkiä ja syvi viiltoja samoin hänen kasvoissaan ja niistä vuosi verta vieläkin mutta kaikista pahin oli pitkä viilto joka alkoi vasemmassa kyljestä ja , joka päättyi oikeaan olkapäähän. Haava oli repaleinen ja syvä mutta ei tappava Sebastian meni Alicen viereen ja katsoi tätä. Alice hengitti raskaasti ja terävät hampaat tulivat esiin ikenistä. Sebastian nosti tikarin ylös ja iski sen kuningattaren sydäimestä läpi ja veti veitsen pois. Alice veti viimeisen rahisevan henkäyksen ja kuoli Sebastian sulki Alicen silmät ja käveli tyttö lasta kohti. Lapsi nukkui makeaa umta Sebastian kohotti tikaria mutta ,kun hän yritti iskeä sitä kuului vain kauhe sihadus ja samassa hetkessä Sebastian oli selällään asfaltilla. Valkoinen susi katsoi ihmeissä Sebastian ja muuttui ihmiseksi. Nyt suden paikalla seisoi valkoiseen mekkoon pukeutunut nuori nainen, jonka hiukset olivat mustat ja silmät jään siniset ja iho oli myös jään sininen ja korvien päät olivat suipot. "Mitä ihmettä tapahtui ?" nainen kysyi rauhallisesti. "Mistä helvetissä minä tiedän", vastasi raivoisaan oleva Sebastian. "En tiedä" , vastasi nainen naurahtaen. "Ole hiljaa Camilla. Camillaksi kutsuttu nainen vaikenä Sebastian nuosi ylös ja lähti katsomaan , mikä oli aiheuttanut häntä vastaan pamahduksen ja hän huomasi tytön otsassa punaisen riimun ja vielä enkelten riimun , joka muuttanut tytön ihmiseksi . joka tarkoitti että Sebastian ei pystyisi koskemaan tytöön. Turhautuneena Sebastian huusi ja kirosi Alicen nimeä , kunnes muisti että tällä on tytär , joka on juuri nyt ilman suojelusta , Sebastian rupesi nauramaan. Camilla joka jäänyt yksin muutaman metrin päähän kysyi:" Mille sinä naurat Sebastian?" "Nauran sille että Alice jätti oman tyttärensä suojelematta ja hänestä sadaan ase tätä orpo tyttöä vastaan," Sebastian vastasi nauraen. Hämmäntynyt Camilla seurasi Sebastianin perässä kun tämä kaksiko oli lähtenyt kolme viittaaan pukeutunutta hahmo hiipi kuoleitten luokse. Hahmot itkivät hiljaa, kun he nostivat kuoleita tovereita ylös mustan ratsun selkään. Yksi heitä laski huppunsa. Nainen oli kaunis naisen iho oli oliivin värinen ja silmät olivat siniset kuin meri ja hiukset valkeat , kuin hiekkaranta. Kun kuoleitten ruumiit olivat hevosen selässä, nainen kääntyi ja lausui ääneen puhtaalla äänellä " Onne matkaa rakas Sabrina olkoon kuu sinulle myötätuntoinen ja suojelkoon jumalatar sinua." Sen sanottuaan nainen kääntyi ympäri ja lähti. Pieni Sambrina jatkoi vain uniaan tietämättä , että hänen kummatkin vanhemmat olivat kuolleet hyvin väkivaltaisesti tai siitä

mihin elämä häntä kuljettaakaan.